

Arrest

nr. 172 706 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat R. JESPERS en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers echtgenote dient op 12 december 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Op dezelfde datum dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoekers echtgenote wordt op 24 januari 2012 in het bezit gesteld van de elektronische E-kaart.

1.3. Verzoeker wordt op 26 juni 2012 in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 januari 2016 in hoofde van verzoekers echtgenote een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Eveneens op 28 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [B. N.], Nationaliteit :Marokko, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...] verblijvende te [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van zijn echtgenote, mevr. [L. S.] en werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 26/06/2012.

De echtgenote van betrokkene kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 voldoet en daarom werd er volgens art 42 bis van diezelfde wet een einde gesteld aan haar verblijf.

Overeenkomstig art 42 quater van diezelfde wet dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van de echtgenoot aangezien er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd. 02/06/2015 (betekend op 03/06/2015) waarbij de betrokkenen werden verzocht om informatie over hun actuele situatie te verschaffen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten, zo ondermeer overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid ,waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als echtgenoot bekomen op 26/06/2012 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsplicht. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel,

Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

“Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° vreemdelingenwet wordt aan betrokkene een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende bekomen op 24.1.2012 en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Artikel 54 van het Vreemdelingen KB dat in casu van toepassing is met betrekking tot de aflevering van een bijlage 21, bepaalt dat in vermeld geval ‘zo nodig’ een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven.

Het is specifiek dit geval dat van toepassing is.

Het gaat bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, maar waarin een gelijkaardige terminologie 'desgevallend' van artikel 52 van het KB gehanteerd wordt.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van vornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

“Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

5

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de onnodige vermelding doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”.

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het

Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie

niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.”

De beslissing geeft geen enkel specifiek argument, maar beperkt zich tot een standaardformulering.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

De beslissing maakt een automatische toepassing zonder specifiek te motiveren waarom in casu het ‘nodig’ is om een bevel te geven.

Tweede onderdeel,

Minstens dient met betrekking tot de interpretatie van artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet waarbij de gebonden bevoegdheid ('moet' bevel geven) gestipuleerd wordt, en dit met verwijzing naar artikel 6 vreemdelingenwet, aanvaard te worden dat bij toepassing van artikel 54 van het Vreemdelingen KB, precies omwille van artikel 6 dat afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2°, dat door dit KB de gebonden bevoegdheid in casu van intrekking van verblijf op basis van artikel 42bis vreemdelingenwet vervalst, en de discretionaire bevoegdheid dient aanvaard te worden.

Artikel 54 van het Vreemdelingen KB stelt dat 'zo nodig' een bevel wordt gegeven wat impliceert dat het ook niet kan gegeven worden en dat er een discretionaire beoordeling dient te geschieden.

Dit impliceert dat er een specifieke motivering vereist is in het bevel.

Deze ontbreekt in het bevel. Er is in het bevel een loutere overname van de wettekst met verwijzing naar het feit dat er geen toelating meer is tot verblijf. Deze motivering is op alle gelijkaardige toestanden van toepassing wat aantoont dat er een specifiek motief vereist is dat met de gegevens van de concrete zaak rekening houdt.

Dit ontbreekt in casu."

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Uit voormelde bepaling, en de woorden "zo nodig", volgt inderdaad dat verweerder niet vermog op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en een afzonderlijke, specifieke motivering dringt zich op wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.050).

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State, doch gaat eraan voorbij dat de situatie zoals deze zich thans voordoet niet dezelfde is als de situatie zoals deze zich voordeed in de aangehaalde rechtspraak. In de betreffende rechtspraak werd zo overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op de enkele grond van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit – dat in de situatie van een weigering van verblijf van meer dan drie maanden in een gelijkaardige bepaling voorziet als het artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit in de situatie van een beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden – en dit zonder enige verdere motivering. In het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder wel nader gemotiveerd dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststellingen dat hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien de beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en hij niet is toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven op een andere rechtsgrond. Deze motivering is, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet van toepassing in alle gevallen waarin een verblijfsrecht wordt beëindigd, nu er gevallen kunnen zijn waarin de betrokkene op een andere grond wel nog verblijfsgerechtigd is. De Raad stelt vast dat verweerder aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger dient te worden beëindigd

heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven op basis waarvan hij het nodig heeft geacht verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker overtuigt niet waar hij het tegendeel voorhoudt. Het loutere feit dat een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent verder op zich genomen nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat bovendien een motivering die wel degelijk ook ingaat op de individuele situatie van verzoeker.

Verzoeker erkent verder dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ("moet"). Niettemin stelt hij als volgt: *"Minstens dient met betrekking tot de interpretatie van artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet waarbij de gebonden bevoegdheid ('moet' bevel geven) gestipuleerd wordt, en dit met verwijzing naar artikel 6 vreemdelingenwet, aanvaard te worden dat bij toepassing van artikel 54 van het Vreemdelingen KB, precies omwille van artikel 6 dat afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2°, dat door dit KB de gebonden bevoegdheid in casu van intrekking van verblijf op basis van artikel 42bis vreemdelingenwet vervalt, en de discretionaire bevoegdheid dient aanvaard te worden."* Hij lijkt aldus aan te geven dat deze gebonden bevoegdheid vervalt in de thans voorliggende situatie, gelet op artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Hij stelt in dit verband dat *"artikel 6 [van de Vreemdelingenwet] [...] afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2° [van de Vreemdelingenwet]"*. De door de wetgever in artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om bij koninklijk besluit af te wijken van een bepaalde regel slaat evenwel enkel op de duur van het verblijf voor een legaal binnenkomende vreemdeling, niet op de gevallen waarin kan of moet worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke afwijkingsmogelijkheden dienen restrictief te worden geïnterpreteerd. De bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zijn verder duidelijk en hiervan kan niet worden afgeweken bij koninklijk besluit, en dit nog daargelaten het gegeven dat geenszins blijkt dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit zulks beoogt. Dit betoog kan dan ook in geen geval overtuigen.

De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Uit voorgaande bespreking van het middel volgt dat verweerder afzonderlijk heeft geduid op welke juridische en feitelijke gronden hij het in de situatie van verzoeker nodig heeft geacht eveneens over te gaan tot de afgifte van een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Hij heeft aldus niet op automatische wijze uit de vaststelling dat verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unieburger dient te worden beëindigd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze situatie blijkt niet dat verweerder door zijn handelwijze het artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit heeft miskend.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet ook op hetgeen voorafgaat, verder niet toe te besluiten dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.4. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat elke toelichting in dit verband ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis, 62, 74/13 en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel

en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat de steller van de akte onbevoegd was deze beslissing te nemen en dat er sprake is van machtsmisbruik. Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Verwerende partij was er perfect van op de hoogte dat verzoeker hier al geruime tijd verbleef en een familie vormde met zijn echtgenote en kind.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.

In de beslissing is er geen passage aanwezig met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Er diende verder een proportionaliteitsafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het gezinsleven van verzoeker en anderzijds het belang van de Belgische Staat.

Verzoeker heeft een gezinsleven in België.

Dergelijke afweging is volledig afwezig.”

2.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt allereerst verwezen naar de bespreking van het vorige middel. Er dient tevens te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht op zich niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, hem niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen en dat ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). Voor het overige wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van de middelen.

2.2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar verzoeker andermaal stelt van oordeel te zijn dat in de motivering zelf van de bestreden verwijderingsmaatregel steeds dient te worden aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat zijn bewering geen steun vindt in de bewoordingen van deze wetsbepaling. Dit geldt in casu des te meer, nu verzoeker niet aantoonde dat er in dit verband welbepaalde concrete, relevante elementen spelen die verweerder bijkomend in rekening had moeten brengen of waaromtrent enige specifieke motivering zich opdroeg.

In casu geeft verzoeker aan dat bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn gezinsleven in België met zijn echtgenote en kind.

In zijn arrest nr. 172 705 van 29 juli 2016 stelde de Raad in dit verband, wat de echtgenote betreft, reeds als volgt:

“[...] In casu geeft verzoekster aan dat bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte geen rekening is gehouden met haar gezinsleven in België met haar echtgenoot en kind. Gelet op de gegevens die voorliggen, dient evenwel te worden aangenomen dat het gezinsleven wel degelijk en onmiskenbaar in rekening is gebracht. De Raad stelt zo vast dat verweerder reeds ten tijde van de uitnodigingsbrief die aan de bestreden beslissingen voorafging er zich van bewust was dat verzoekster, haar echtgenoot en hun gezamenlijke kind een gezinscel vormen en hun verblijfssituatie gezamenlijk dient te worden beoordeeld. Verzoekster en haar echtgenoot werden via een uitnodigingsbrief ook verzocht om kenbaar te maken indien er volgens hen redenen zijn betreffende onder meer hun gezinssituatie die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, doch verweerder stelde vast dat zij door niet in te gaan op deze uitnodigingsbrief in dit verband niet aangaven dat enig concreet aspect in rekening diende te worden gebracht. Verweerder ging vervolgens op een en dezelfde dag over tot de beëindiging van het verblijfsrecht van alle gezinsleden, waarbij hij

vaststelde dat de echtgenoot en het kind een verblijfsrecht hadden verkregen in functie van verzoekster en zij verblijfsrechtelijk dan ook haar situatie volgen, verzoeksters echtgenoot net zomin als verzoekster is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf op een andere rechtsgrond derwijze dat ook hij het grondgebied dient te verlaten en de belangen van het kind verder vereisen dat dit verblijfsrechtelijk de situatie van de ouders volgt. Verweerder heeft aldus oog gehad voor het gezinsleven, de eenheid van het gezin én de belangen van het kind. In deze omstandigheden kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat haar gezinsleven of de belangen van het kind niet in rekening zijn gebracht. Het loutere gegeven dat in de motivering van het bevel zelf niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar het gezinsleven of de belangen van het kind doet hieraan geen afbreuk. Nu de vaststelling van een terugkeerbeslissing in casu nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf niet langer legaal is, dient te worden aangenomen dat nu op duidelijke en onmiskenbare wijze blijkt dat verweerder bij deze laatste beslissing het gezinsleven en de belangen van het kind reeds in rekening heeft gebracht zulks zich ook uitstrekt tot de hierop onmiddellijk volgende terugkeerbeslissing die in dezelfde akte van betekening is opgenomen (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega).

In casu doet zich de situatie voor waarin geen enkel gezinslid nog gerechtigd is op een verder verblijf in België. Verzoekster beperkt er zich toe te verwijzen naar haar gezinsleven met haar echtgenoot en kind, doch blijft volledig in gebreke om enig concreet aspect betreffende dit gezinsleven of de belangen van haar kind aan te brengen die zich alsnog zouden kunnen verzetten tegen de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont niet aan dat enig concreet aspect betreffende haar gezinsleven, zoals de mogelijkheid om dit elders verder te zetten, of de belangen van haar kind ten onrechte niet in rekening zou zijn gebracht. Verzoekster gaat eraan voorbij dat artikel 8 van het EVRM vreemdelingen geen recht geeft om de plaats waar zij hun gezinsleven wensen te beleven vrij te kiezen. Nu zij geen concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat een effectieve beleving van haar gezinsleven ernstig wordt belemmerd als gevolg van het bestreden bevel of dat de belangen van haar kind in het gedrang dreigen te komen, blijkt niet dat enig nuttig, concreet gegeven in dit verband alsnog ten onrechte niet in rekening is gebracht, of een nadere motivering vereiste. Zoals reeds werd geduïd, liet verzoekster ook na zulke elementen naar voor te brengen voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissingen, niettegenstaande dat haar de mogelijkheid hiertoe werd geboden.

Wat de gezondheidstoestand betreft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster in het kader van het thans voorliggende beroep niet aangeeft dat zij of haar gezinsleden gezondheidsproblemen kennen die een tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Ook in antwoord op de uitnodigingsbrief gaf zij zulks niet aan. Zij maakt aldus andermaal niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte enig concreet gegeven niet in rekening heeft gebracht, of enige motivering in dit verband zich opdrong.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er nog nuttige elementen in de zin van voormelde wetsbepaling spelen waarmee verweerder ten onrechte geen rekening hield of waaromtrent enige specifieke motivering zich opdrong. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster het vereiste belang heeft haar betoog.

Verzoekster toont een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan."

In casu dringt eenzelfde beoordeling zich op. Verweerder wees in de thans bestreden akte ook uitdrukkelijk op de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekers echtgenote om te stellen dat ook een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker zelf. Hij stelde vast dat, nu verzoeker en zijn echtgenote geen gevolg gaven aan een uitnodigingsbrief waarbij zij werden uitgenodigd eventuele humanitaire elementen toe te lichten die in rekening dienden te worden gebracht, in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker zonder problemen in staat is gevolg te geven aan de beëindiging van het verblijfsrecht. Ook verzoeker zelf geeft verder op geen enkele wijze aan medische problemen te hebben. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt ook voor wat het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten betreft niet.

2.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden bevel onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.2.5. Verzoeker beroept zich verder op een miskennis van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij in België een gezin heeft met zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Wat dit ingeroepen gezinsleven in België betreft, dringt de vaststelling zich evenwel op dat het verblijfsrecht van de verschillende gezinsleden werd beëindigd en geen van hen nog gerechtigd is op een verder verblijf alhier. Er blijkt niet dat de thans bestreden beslissingen tot doel of gevolg hebben de eenheid van het gezin in het gedrang te brengen. Verweerder heeft in de beslissingen genomen met betrekking tot de echtgenote ook duidelijk aangegeven dat voor hem het belang van het kind vereist dat dit verblijfsrechtelijk de situatie van de ouders volgt. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van noemenswaardige hinderpalen die de verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst van hemzelf of zijn echtgenote of elders zouden verhinderen. Zoals reeds werd vastgesteld, werden hij en zijn echtgenote uitgenodigd in dit verband concrete elementen naar voor te brengen, doch lieten zij zulks na. De thans gevoegde stukken wijzen er verder op dat de tewerkstelling van verzoekers echtgenote zich steeds situeerde in Nederland, waardoor ook niet blijkt dat op dit punt enige concrete band met België blijkt die een verderzetting van het gezinsleven elders zou verhinderen. De Raad benadrukt ook dat verzoeker en zijn echtgenote wisten of behoorden te weten dat zij in beginsel enkel waren toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België voor zover de echtgenote voldeed aan de verblijfsvoorwaarden als burger van de Unie en zij geen onredelijke belasting vormden voor het sociale bijstandstelsel. De thans bestreden beslissing houdt evenmin een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker en zijn gezinsleden dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

In deze omstandigheden en nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gezinseenheid in het gedrag dreigt te komen en evenmin dat een verderzetting van het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, of er in dit verband sprake is van concrete, ernstige hinderpalen, blijkt niet dat er sprake is van concrete elementen die kunnen wijzen op een positieve verplichting voor de Belgische Staat om verzoeker en zijn gezinsleden alsnog toe te laten tot een verder verblijf in België of die van aard zijn alsnog te kunnen wijzen op enige disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen enerzijds en het algemene belang anderzijds. In de thans voorliggende situatie waarin verweerder bij zijn beoordeling van het al dan niet nog legaal karakter van het eerder toegekende verblijf van de gezinsleden in België reeds oog heeft gehad voor de eenheid van het gezin en het belang van het kind, en in ogenschouw nam dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader van de uitnodigingsbrief niet aangaven dat enig aspect van het gezinsleven zich verzette tegen de vaststelling dat dit verblijf niet langer rechtmatig is, waarmee zij aldus evenmin aangaven dat er sprake zou zijn van ernstige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven elders, kan verzoeker niet voorhouden dat op geen enkele wijze de gezinsbelangen in rekening werden gebracht of hieromtrent geen enkele afweging is gebeurd. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt in casu niet dat in het kader van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog enig concreet element betreffende het gezinsleven speelde dat diende te worden afgewogen tegen het algemeen belang, laat staan dat enige formele motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM was vereist. Artikel 8 van het EVRM geeft vreemdelingen geen recht om de plaats waar zij hun gezinsleven wensen te beleven vrij te kiezen. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM op zich ook geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.6. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van de artikelen 9bis en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de steller van de akte onbevoegd zou zijn en dat er sprake is van machtsmisbruik, merkt de Raad op dat enige concrete duiding in dit verband ontbreekt. Van deze wetbepalingen wordt ook geenszins toepassing gemaakt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 EVRM. Hij stelt als volgt:

“Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat de schending van het hoorrecht dat in dit middel wordt opgeworpen niet ondervangen is door de brief van 3.6.2015, daar deze laatste betrekking heeft op het intrekken van het verblijf, terwijl het hoorrecht in casu betrekking heeft op het bevel, wat een verwijderingsmaatregel is die een afzonderlijk beoordeeld dient te worden naast de beoordeling van het einde stellen aan het verblijf.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht

op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het tweede en derde middel van haar verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar familiale toestand diende in rekening te worden gebracht.

Hij had er op gewezen dat hij hier een kind had dat nog heel jong is (geboren op 31.7.2013). Het kind is niet opgenomen in de beslissing opzichts verzoeker wat het bevel betreft noch wat betreft de verwijdering.

Wanneer hier mee rekening zou gehouden zijn had dit tot een andere beslissing kunnen leiden.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging” , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

2.3.2. De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 38 en 59).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

De eerbiediging van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht vereist dat de betrokken vreemdeling in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest *Boudjlida* legt dienaangaande de verantwoordelijkheid heel duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 49, 50 en 55).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C 317/08 C 320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

In die zin blijkt luidens vaste rechtspraak van het Hof, dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Verzoeker merkt in dit verband allereerst op dat het niet volstaat dat hij, gelet op de uitnodigingsbrief van 3 juni 2015, werd gehoord in het kader van de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Hij geeft aan dat hij afzonderlijk diende te worden gehoord wat betreft de voorgenomen verwijderingsmaatregel. Dit standpunt kan evenwel niet worden bijgetreden. De Raad benadrukt zo dat de hoorplicht niet inhoudt dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk

zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega). In casu kan worden aangenomen dat dit het geval was, nu verzoeker en zijn echtgenote gelet op de op 3 juni 2015 ter kennis gebrachte uitnodigingsbrief de mogelijkheid werd gegeven om de stukken voor te leggen op basis waarvan moest blijken dat zij nog steeds gerechtigd zijn op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en hen eveneens werd gevraagd of er volgens hen sprake is van humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede of derde lid of artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – met name betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen hebben met hun land van herkomst – waarmee rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van hun dossier. Er kan aldus worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote in de mogelijkheid waren om alle in dit verband nuttige gegevens en stukken voor te leggen aan het bestuur. Uit de stukken die voorliggen bij de Raad blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote gehoor gaven aan deze uitnodigingsbrief. Hierop wordt verder ingegaan bij de bespreking van het vierde middel.

Er moet ten overvloede worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij verweerder nog inlichtingen had kunnen verschaffen die hem er konden van weerhouden over te gaan tot de afgifte van het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij betoogt zo weliswaar dat hij zijn familiale toestand en het gegeven dat hij een kind heeft dat nog zeer jong is, had kunnen opwerpen. Hij vertrekt aldus andermaal van het uitgangspunt dat zijn gezinssituatie en de belangen van zijn kind bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet in rekening zijn gebracht. Onder verwijzing naar de bespreking van het vorige middel kan dit uitgangspunt evenwel niet worden bijgetreden. De Raad benadrukt andermaal dat verweerder in de bestreden akte, die zowel een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf als een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, uitdrukkelijk heeft aangegeven dat verzoeker zelf verblijfsrechtelijk de situatie volgt van zijn echtgenote en dat in de bestreden akte in hoofde van zijn echtgenote op zijn beurt uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat het belang van het kind vereist dat dit verblijfsrechtelijk de situatie van zijn ouders volgt en het verblijfsrecht van de beide ouders wordt beëindigd en dat ook wat het kind betreft geen eventuele humanitaire elementen werden aangevoerd die zich hiertegen zouden verzetten. Aldus blijkt afdoende dat verweerder vooraleer over te gaan tot de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en de belangen van het kind. Het door verzoeker gestelde dat het kind *“niet [is] opgenomen in de beslissing opzichtsens verzoeker wat het bevel betreft noch wat betreft de verwijdering”* of dat in de motivering van het bevel zelf niet specifiek wordt gemotiveerd omtrent het gezinsleven of het kind doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker overtuigt aldus geenszins dat hij, waar hij thans op algemene wijze aangeeft te hebben kunnen wijzen op zijn gezinsleven en zijn jonge kind, nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces vermochten te beïnvloeden. Verweerder had van deze elementen reeds kennis, en hield hiermee rekening. Het gegeven dat verzoeker mogelijk niet akkoord gaat met de wijze waarop de gekende elementen in rekening zijn gebracht, overstijgt verder het hoorrecht.

Verzoeker wijst er verder op dat hij, indien gehoord, had kunnen wijzen op de noodzaak van een proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt in dit verband evenwel dat in de thans voorliggende situatie waarin verweerder bij zijn beoordeling van het al dan niet nog legaal karakter van het eerder toegekende verblijf van de gezinsleden in België reeds oog heeft gehad voor de eenheid van het gezin en het belang van het kind, en in ogenschouw nam dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader van de uitnodigingsbrief niet aangaven dat enig aspect van het gezinsleven zich verzette tegen de vaststelling dat dit verblijf niet langer rechtmatig is, waarmee zij aldus evenmin aangaven dat er sprake zou zijn van ernstige hinderpalen voor een verderzetting van het gezinsleven elders, verzoeker niet kan voorhouden dat op geen enkele wijze de gezinsbelangen in rekening werden gebracht of hieromtrent geen enkele afweging is gebeurd. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt in casu niet dat in het kader van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog enig concreet element betreffende het gezinsleven speelde dat diende te worden afgewogen tegen het algemeen belang. Andermaal laat verzoeker na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had kunnen of willen aanvoeren én op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker zich andermaal beroept op een miskenning van artikel 8 van het EVRM kan het verder volstaan te verwijzen naar de bespreking dienaangaande in het vorige middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel, gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 40, § 4, eerste lid, 1°, 41, 42bis, § 1, tweede en derde lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De beslissing steunt op de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van de echtgenote van verzoeker.

Met betrekking tot deze laatste beslissing worden volgende opmerkingen gemaakt.

Eerste onderdeel,

Voor zover de beslissing zou steunen op artikel 42bis dient opgemerkt te worden dat de echtgenote van verzoeker stelt dat de beslissing steunt op onjuiste feitelijke elementen.

Er werd naar aanleiding van de brief van 2.6.2015 wel contact opgenomen met de dienst vreemdelingenzaken.

De echtgenote van verzoeker heeft diverse documenten binnengeleverd die thans opnieuw onder de stukken worden gevoegd.

Zij heeft daarbij gewezen op het feit dat het leefloon een beperkte periode betrof (december 2014 – mei 2015) en een aanvulling was op haar inkomen als werkneemster bij Albert Heyn.

Zij had er op gewezen dat zij vanaf 8 juni 2015 een arbeidsovereenkomst had met Ras Services. Zij had de nodige documenten voorgebracht.

In verband met de humanitaire redenen inzake artikel 42bis §2 4° laatste alinea had de echtgenote van verzoeker gewezen op haar gezinsleven, het volgen van Nederlandse les door haar echtgenoot, haar tewerkstelling, het louter tijdelijk karakter van het beroep doen op het OCMW, haar relatief lang verblijf in België.

Met deze elementen is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel,

Artikel 42bis §1, 3de lid vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van herkomst.

De beslissing dat er geen relevante documenten zouden voorgelegd zijn waarmee rekening diende gehouden te worden bij de beoordeling van dossier in het kader van ‘eventuele humanitaire elementen’.

Verzoeker betwist dit.

Verzoeker verwijst in dit verband ook naar het feit dat er wel documenten werden binnengebracht (zie hoger) en dat er op gewezen was dat de familie geen financiële problemen kende.

Zelfs zo verzoeker of zijn echtgenote geen relevante documenten zou hebben voorgelegd ontslaat dit verwerende partij niet om in de beslissing minstens rekening te houden met de aangehaalde elementen waarmee volgens de wet rekening dient te worden gehouden, minstens met deze die gekend zijn in het vreemdelingendossier.

Minstens was verwerende partij op de hoogte van de duur van het verblijf, de leeftijd van verzoeker en ook van zijn gezinssituatie en dus minstens ook van het feit dat hij met zijn echtgenote en kind samenwoonde.

Geen enkele van deze elementen is in overweging genomen.

Het feit dat de echtgenote verzoeker geen documenten zou hebben voorgelegd, quod non, geeft aan verwerende partij geen vrijgeleide om geen rekening te houden met de gekende gegevens die uit het dossier bij verwerende partij blijken.

Er moet minstens overwogen worden waarom die gekende gegevens niet in overweging worden genomen, minstens en alleszins waarom deze gegevens niet ertoe leiden om het verblijf te behouden.

Nergens in de wet staat dat verwerende partij documenten zou moeten opvragen in verband met de elementen vermeld in het geciteerde artikel. Nergens in dat artikel staat dat verzoeker enige verplichting zou hebben om documenten met betrekking tot deze elementen in te dienen.

Maar de beslissing schendt op die wijze én de motiveringsplicht en de criteria van vermeld artikel.”

2.4.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de

beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.4.2.2. In zoverre verzoeker een schending inroept van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet, bepalingen die burgers van de Unie betreffen, dient te worden aangenomen dat dit betoog wezenlijk is gericht tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zoals deze in hoofde van verzoeksters echtgenote werd genomen. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande in het arrest nr. 172 705 van 29 juli 2016 van de Raad, waarbij het ongegrond karakter van deze kritiek reeds werd vastgesteld.

Concreet wijst de Raad op volgende passage in voormeld arrest:

“Verzoekster betwist in een tweede onderdeel van het middel de beoordeling in het licht van artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre zij in dit verband andermaal stelt wel degelijk relevante elementen en stukken te hebben aangebracht waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden, wordt verwezen naar voorgaande bespreking van het middel waarbij reeds werd vastgesteld dat dit uitgangspunt van verzoekster dat zij in antwoord op de uitnodigingsbrief wel degelijk nog elementen en stukken aanbracht geen steun vindt in de bij de Raad voorliggende gegevens.

Verder stelt verzoekster dat, zelfs indien er geen relevante elementen en stukken meer door haar zouden zijn voorgelegd, dit verweerder er nog niet van ontsloeg om rekening te houden met de in deze bepaling aangehaalde elementen, minstens met deze zoals deze reeds blijken uit het administratief dossier. Zij wijst erop dat verweerder in ieder geval kennis had van de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd en haar gezinssituatie en hiermee dan ook rekening diende te houden. Zij stelt dat diende te worden overwogen waarom deze gegevens niet in overweging worden genomen en waarom deze gegevens er niet toe leiden dat het verblijfsrecht kan worden behouden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing leert evenwel dat verweerder bij het nemen van deze beslissing wel degelijk is nagegaan of er gelet op de in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen concrete redenen spelen die zich kunnen verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Verweerder wijst in zijn beslissing zo op de reeds aangehaalde uitnodigingsbrief gericht aan verzoekster waarbij haar werd gevraagd eventuele humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet toe te lichten waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar dossier. Hij stelt vast dat verzoekster niet inging op deze uitnodiging en er bijgevolg niet kan worden vastgesteld dat er in dit verband humanitaire elementen aanwezig zijn waarmee specifiek rekening dient te worden gehouden. In wezen oordeelt het bestuur aldus dat in casu niet blijkt dat de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk of de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, nu verzoekster zelf niet aangaf dat op een van deze punten zich concrete elementen of omstandigheden voordoen die volgens haar verhinderen dat wordt vastgesteld dat zij niet langer rechtmatig in het Rijk verblijft. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder de voormelde elementen wel in rekening heeft gebracht, doch vaststelde dat niet blijkt dat op dit punt concrete omstandigheden spelen die van aard zijn zich te verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder heeft, door verzoekster uit te nodigen in dit verband concrete elementen aan te brengen en vast te stellen dat verzoekster naliet in dit verband aan te geven dat op een van deze punten concrete elementen spelen die een vaststelling van onrechtmatig verblijf verhinderen, wel degelijk een onderzoek in het licht van deze bepaling doorgevoerd. In de situatie dat de bestuurde zelf – na een uitdrukkelijke uitnodiging in deze zin – niet aangeeft dat een van de in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen van aard is zich te kunnen verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht, blijkt niet dat het verweerder kan worden tegengeworpen geen verder onderzoek of geen verdere afweging in dit verband te hebben gedaan of deze elementen niet verder in rekening te hebben gebracht. Aldus blijkt ook niet dat enige ruimere motivering zich opdrong. Er blijkt in de thans voorliggende situatie niet dat het bestuur voormelde wetsebepaling heeft miskend. Verzoekster betoogt nog dat nergens in de wet staat dat verweerder documenten moet opvragen in verband met de

elementen vervat in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat in deze bepaling ook niet kan worden gelezen dat op haar een verplichting rust om documenten met betrekking tot deze elementen in te dienen, doch verliest uit het oog dat niet kan worden ingezien dat verweerder in dit verband niet gerechtigd zou zijn verzoekster in dit verband te horen en dat er op haar wel degelijk een medewerkingsplicht rust indien haar door het bestuur in het kader van een onderzoek of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden om bijkomende verduidelijking wordt gevraagd of haar wordt gevraagd te duiden of er volgens haar sprake is van omstandigheden zoals bedoeld in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die in rekening dienen te worden gebracht bij de beoordeling van haar dossier. Dit door verzoekster gestelde doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Er blijkt ook geenszins welk belang verzoekster heeft bij haar betoog. Zij wijst zo thans weliswaar op het gegeven dat verweerder gelet op de stukken van het dossier kennis had van de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd en haar gezinsleven, doch zonder dat zij concreet duidt op welke wijze deze elementen – met name haar leeftijd van 27 jaar, haar verblijf gedurende minder dan vijf jaar in België en haar gezinssituatie – getuigen van uitzonderlijke of humanitaire gronden die van aard zijn dat deze kunnen rechtvaardigen dat verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden behoudt ondanks het niet langer voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden en ondanks het gegeven dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. De Raad herhaalt, onder verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen, verder ook dat kan worden aangenomen dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezinssituatie.”

Eenzelfde beoordeling dringt zich op dit punt in de situatie van verzoeker op.

2.4.2.3. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beëindigingsbeslissing de artikelen 7 en 41 van de Vreemdelingenwet of artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit zou miskennen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.4.2.4. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS